

Чорна вода, над якою тріпотіли її ноги, була неймовірно холодна.

Від неї віяло не кусючим зимовим холодом і навіть не пекучим морозом твердої криги, ні. Чимось значно холоднішим. Глибшим.

Холодом пустки між зірками, холодом світу до створення самого світла.

Холодом пекла — справжнього пекла, як усвідомила вона, напружуючи всі сили проти невблаганних рук, які пхали її в Котел.

Істинного пекла, доказом чого була Елейн, яка лежала тепер на камінних плитах підлоги, де над нею схилився одноокий рудоволосий Фе. Доказом чого були тепер уже загострені вушка сестри, які прозирали крізь мокре золотаво-каштанове волосся, і сяйво безсмертя від світлої шкіри Елейн.

Істинне пекло — гірше, ніж чорнильні глибини за кілька дюймів під її п'ятами.

— Опускайте її, — наказав король Фе з кам'яним виразом на обличчі.

І почувши цей голос, голос чоловіка, який скоїв це з Елейн...

Вона зрозуміла, що опиниться в Котлі. Усвідомила, що програє цю битву.

І ніхто її не врятує: ні Фейра, яка ридала, ні колишній Фейрин коханець із кляпом у роті, ні її охоплений відчаєм новопосталий суджений.

Ані Кассіан, чиє переламане тіло стікало кров'ю на підлозі. Воїн усе ще намагався підвестися, спираючись на тремтливі руки. Щоб дотягнутися до неї.

Король Гайберну... він скоїв це. З Елейн. З Кассіаном.
І з нею.

Крижані води знову обпекли її п'яти.

Отруйним поцілунком смерті, такої вічної, що кожний
дойм її тіла й душі заволав, протестуючи.

Вона не могла перемогти — але їй здаватися без бою не
мала наміру.

Вода вже вп'ялася в її щиколотки примарними іклами
й тягла вниз. Вона зав'юнилася тілом і зуміла вихопити
руку з хватки солдата, який її тримав.

І Неста Арчерон вказала. Одним пальцем — на короля
Гайберну.

Обіцяючи смерть.

Позначаючи ціль.

Безжальні руки штовхнули її просто в хижі пазури Котла.

Неста розсміялася, побачивши страх в очах короля за
мить до того, як вода проковтнула її цілком.

«На початку

І наприкінці

Була Пітьма,

І більше нічого»

Вона не відчувала холоду, коли занурювалась у бездон-
не море без обр'ю та поверхні. Натомість виник вогонь.

Безсмертя було не безтурботною юністю.

Воно було полум'ям.

Розпеченою рудою, яка лилася в її жили, випаровуючи
людську кров, доки не лишилася сама пара, доки крихкі
смертні кістки не перетворилися на свіжу крицю.

А коли вона розтулила рота, щоб закричати, коли біль
розірвав її сутність надвоє, не вихопилося жодного звуку. Бо
не існувало в цьому місці нічого, крім темряви, агонії і сили...

Вони заплатять за це. Усі вони.

Починаючи із цього Котла.

Від цієї *миті*.

Неста вп'ялася в темряву кігтями й зубами. Вона дряпала, вгризалася, дерла на шмаття.

І темна вічність довкола зненацька здригнулася. Відсахнулася. Забилася.

Вона розсміялася, коли та відступила. Розсміялася з повним ротом сирої сили, яку вирвала зубами й проковтнула цілком, розсміялася з повними руками вічності, здобичі, яку вклала у своє серце, свої жили.

Котел забився, наче пташка під котячою лапою. Неста не відпустила.

Вона мала намір повернути собі все, що той украв у неї та Елейн.

Огорнуті чорною вічністю, Неста й Котел переплелися, випалюючи темряву, наче новонароджена зірка.

ЧАСТИНА ПЕРША

ПОЧАТКІВИЦЯ

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Розділ 1

Кассіан заніс кулак, щоб постукати в зелені двері в сутінковому коридорі — і завагався.

Він зарубав стільки ворогів, що вже навіть не давав собі клопоту їх лічити, він стояв по коліна в кривавій багноці численних полів бою і ніколи не відступав, він здобувався на рішення, які вартували життя багатьох досвідчених воїнів, він був генералом, воїном, вбивцею, а втім... А втім зараз він опускав кулак.

Відступаючи.

Цей будинок на північному березі Сидри давно благав підновити йому фарбу. І поміняти підлогу, зважаючи на виск та стогін дерева під чоботами, що їх Кассіан слухав, піднімаючись двома маршами сходів. Але принаймні було чисто.

За стандартами Веларіса, тут було поганенько, але в місті, де взагалі нема бідняцьких нетрів, це мало про що свідчило. Кассіан бачив гірші місця, та й жив у таких.

Однак досі не розумів, чому Неста наполягала саме на цьому помешканні. Він розумів, чому вона не вибрала кімнату в Домі Вітру — бо надто далеко від міста, а Неста не вміла літати й не могла розсіятися туди. А це означало десять тисяч сходинок туди й назад щодня. Але навіщо жити в цій халупі, коли міський будинок стоїть порожній? Відколи завершили роботи над великим будинком Фейри й Різа біля річки, міський будинок лишався відкритим для всіх друзів, хто хотів чи мав потребу там зупинитися. Кассіан знав, що Фейра пропонувала Несті окрему кімнату там — і дістала відмову.

Він похмуро роздивлявся лучку облізлої фарби на дверях. Ані звуку не було чути через величеньку шпарину між дверима й підлогою — достатню, щоб навіть найтовстіші пацюки спокійнісінько гуляли туди й сюди. Жодного свіжого запаху не було відчутно в занедбаному коридорі.

Можливо, йому пощастило і її нема вдома — спить собі десь під баром тієї вбогої таверни, куди її вчора занесло. Дарма що це важко назвати везінням, бо Кассіан мусив її відшукати.

Він знову заніс кулак, червоний Сифон зблиснув у світлі старезних чарівних вогників попід стелею.

«Боягуз. Відрости собі, дідько, яйця!»

Кассіан стукнув один раз. Двічі.

Тиша.

Він ледве стримав полегшене зітхання. Дякувати клятій Матері...

Швидкі, рублені кроки зазвучали по той бік дверей.

І кожен був лютіший за попередній.

Кассіан щільніше підгорнув крила, розправив плечі й ширше розставив ноги. Традиційна бойова стійка, закарбована в ньому ще в роки навчання, яка тепер перетворилася на просту пам'ять м'язів. Він не хотів навіть думати про те, чому звук цих кроків спричиняв у його тілі саме таку автоматичну реакцію.

Клацання кожного з її чотирьох замків прозвучало для нього сигналом бойових барабанів.

Кассіан хутко перебрав у голові все, що мав сказати, і те, як саме Фейра радила йому це озвучити.

Ручка дверей повернулася з таким хрускотом, ніби Неста по той бік уявляла на її місці Кассіанову шию. Двері розчахнулися.

Неста Арчерон відразу скривила носа. Але принаймні стояла тепер перед ним.

Вигляд у неї був жахливий.

— Чого тобі...

Вона залишила двері прочиненими щонайбільше на ширину долоні.

Коли він востаннє її бачив? На вечерці з приводу закінчення літа, коли на Сидрі влаштували плавання на баржі? Тоді вигляд у неї був значно кращий. А проте, з іншого боку, хто мав би гарний вигляд уранці після цілої ночі вина й міцних напоїв. Особливо...

— О сьомій ранку? — договорила вона, пронизуючи його тим сіро-блакитним поглядом, який завжди бісив Кассіана.

Неста була вдягнена в чоловічу сорочку. Ба гірше, на ній не було *нічого*, крім чоловічої сорочки.

Кассіан сперся рукою на одвірок і відповів напівпосмішкою, яка завжди гарантовано змушувала Несту показати пазури.

— Важка ніч?

Важкий рік, судячи з усього. Її прекрасне обличчя було не просто бліде, воно стало тоншим, ніж до війни з Гайберном. Безкровні губи, очі... холодні й пронизливі, мов зимовий ранок у горах.

Ані радості, ні сміху — й сліду не було. У ній усій.

Неста спробувала зачинити двері, й байдуже, що при цьому могла прищемити йому пальці.

Кассіан вставив чобіт у шпарину, перш ніж вона могла розтрити йому руку. Ніздрі Нести погрозливо затріпотіли.

— Фейра хоче бачити тебе в будинку.

— У якому? — Неста насупилася, дивлячись на ногу, яка заважала їй причинити двері. — У неї їх п'ять.

Кассіан прикусив жорстку відповідь. Він був не на полі бою — і вона не була його ворогом. Він просто мав